

Läsartext: Ta fajten mot mobbning - lär era idrottsstjärnor hur de kan få andra att växa

Zlatan Ibrahimovic anklagas för att ha betett sig illa mot medspelare under sin tid i landslaget. Bild: Hussein El-Alawi

Om en person är stor, stark, rik, mäktigt och otroligt framgångsrik, har den personen då mer rätt att bete sig illa mot sina medmänniskor? Det känns nästan så när man läser artiklar gällande den svenske fotbollsstjärnans tid i landslaget.

Det har nu framkommit (vilket många har vetat sedan länge) via både böcker, intervjuer och andra sammanhang, att fotbollssikonen betett sig vedervärdigt mot både ledare och fotbollskamrater under lång tid. Det som gör mig mest förvånad är att ledarna inom landslagets stab försvarar både stjärnans och andras agerande med att säga "att det som sker i ett omklädningsrum, det stannar där". Är det sunt, och framför allt rätt, att stå bakom en sådan omklädningsrumsmentalitet?

För det vi talar om är pennalism på hög nivå, och som accepteras av högt ställda, och även välbetalda ledare. Ledare som har hög status, och som i mitt tycke ska vara goda förebilder för ett av våra mest folkliga landslag, och även förebild för samtliga lag i Sverige. Denna acceptans och attityd sprider sig som en löpeld ner i åldrarna, där yngre förmågor får ett stort klartecken om att detta beteende är fullt acceptabelt.

Jag blir även bedrövad när ledarna försöker få till en tystnadskultur inom idrotten, med att då uttrycka sig på detta obehagliga sätt och påtala att det är en normalitet som alla ska följa och acceptera om man spelar i ett svenskt landslag. Nu är det ju inte så att detta beteende stannar, och hålls inom landslagets väggar, utan denna spridning förekommer i flera divisioner, och i många sporter.

Att idrottsmän är, och ska vara egoistiska är nästan ett måste om man vill lyckas som idrottsman. Men en idrottskille/tjej får aldrig trycka ner andra människor i sin väg för att själv nå framgång, och då agera ut sin ilska och frustration med hjälp av härskarteknik och pennialism. Mobbing, trakasserier hör inte hemma varken i skola, på arbetsplatser eller inom idrotten.

Att ledare accepterar detta förkastliga mobbingbeteende, har ingenting med målmedvetenhet, styrka eller envishet att göra. När landslagsledare, spelare och tränare börjar acceptera dessa individers negativa attityder gentemot sina medspelare, då har ledarna öppnat en dörr till så många barn/ungdomar som "köper" detta beteende av sina idoler, och bara bygger vidare med denna negativa trend i sin väg mot sina egna mål.

Barn/ungdomar börjar bryta ner klubbkompisar med översittarfasoner eftersom bilden som förmedlats från landslagets korridorer är ett tyst godkännande om att ett odrägligt sätt att bete sig är helt i sin ordning. Detta på grund av tystnadsnormen i omklädningsrummen som vissa ledare fortfarande står bakom.

Nu vill ledarna från den tiden inte kännas vid den brutala sanningen som framkommit, utan man lägger bara locket på och säger: "att det inte stämmer, och det är inte deras upplevelser". Ledarna vill ju såklart inte blotta sig helt, och framstå som inkompetenta ledare från denna period, utan istället blir det förnekelse och en taskig självbild som kommer upp till ytan.

Jag hoppas att framtida ledare/tränare vågar ta "fajten" när en ny fantastisk duktig spelare presenterar sig på kartan oavsett sport. Att ledarna vågar sätta sig emot mobbing eller annat förtryck, och istället lär vederbörande stjärna vilka möjligheter han/hon har att hjälpa, stötta och få andra människor att växa. Taskig attityd med att sänka och trycka ner sina medspelare och kamrater, är en attityd som måste bekämpas på alla sätt och vis.

Jörgen Olsson

Före detta landslagsman i brottning. Numer konsulent/tränare i Limhamns Brottarklubb